

Udskriftsdato: 26. december 2025

AFG nr 10429 af 22/11/2022 (Gældende)

Afgift - engangsservice - mundskyllebæger

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 22-0572976

Afgift - engangsservice - mundskyllebæger

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at engangsbægre til mundskyl på tandklinikker ikke var omfattet af afgiftspligten for engangsservice ifølge emballageafgiftsloven. Produktet adskilte sig ikke fra andre engangsdrikkebægre, som er omfattet af afgiftspligten. Der blev herved lagt særlig vægt på bægerets udformning, funktion og anvendelse, som var sammenlignelig med almindelige hvide plastikkopper/automatbægere, der benyttes, når man drikker, og som sædvanligvis er bestemt til bortkastning efter brug.

Skatterådsmøde 22. november 2022 - SKM2022. 574. SR

Spørgsmål:

1. Det ønskes bekræftet, at de af spørger solgte engangsbægre til mundskyl på tandklinikker ikke er omfattet af afgiftspligten efter emballageafgiftslovens bestemmelse om engangsservice, jf. § 2c, stk. 1.

Svar:

1. Nej.

Beskrivelse af de faktiske forhold

Der er tale om engangsbægre fra producenten A, som bliver anvendt ved tandbehandling, så patienten kan skylle mund under og efter behandlingen.

Bægret anvendes ikke til at drikke af, men anvendes ifølge spørger kun til at fylde teknisk vand fra tandlægeuniten i bægret, således at patienten kan skylle mund. Teknisk vand kan ikke drikkes.

Produktet er fremstillet af PolyPropylen (PP). Dette materiale er i følge spørger fødevarergodkendt. Produktet er ikke fødevarergodkendt. Der er et "glas og gaffel" mærke på selve bægret pga. materialet - men ikke angivet en fødevarergodkendelse af produktet på emballagen.

Spørger har fremlagt en vareprøve. Der er tale om et bæger på 180 ml i blå plast.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Spørgsmål 1 bør besvares: Ja.

Engangsbæger til mundskyl på tandklinikker bruges ikke til drikkevarer eller fødevarer, og skal derfor ikke afgift belægges ifølge emballageafgiftsloven.

Engangsservice omfatter knive, gafler, skeer, tallerkener og krus mv. uanset fremstillingsmateriale, der benyttes når man spiser og drikker, og som sædvanligvis smides ud efter brug.

På tandklinikken anvendes et engangsbæger til hver behandling så patienten kan skylle mund under og efter tandbehandling.

Dette bæger anvendes ikke til at drikke af, men kun til at fylde teknisk vand fra tandlægeunit i, så patienten kan skylle mund. Det vand der cirkulerer i en tandlægeunit er ikke drikkevand, men teknisk vand. Det må ikke drikkes, men kun anvendes til at køle tandlægeinstrumenter, spule en tand samt fylde i mundskyllebægret, så patienten kan skylle rester ud af munden efter behandling.

Igen - det må ikke drikkes!

Det fremgår af retspraksis (SKM2021. 712. BR), at vurderingen af om en vare er afgiftspligtig engangsservice skal foretages på baggrund af udformningen, funktionen og anvendelsen af produktet.

Mundskyllebægeret har netop en funktion og en anvendelse der ligger uden for definitionen for engangsservice, idet funktionen ikke er at indeholde drikkevarer.

Anvendelsen er kun at skylle mund.

Skatteministeriet har i en analyse af afgift på engangsservice fra 20. september 2021 defineret engangsservice som: "engangsservice - uanset fremstillingsmaterialer - der benyttes i forbindelse med indtag af mad- og drikkevarer (...)".

Der er på emballagen af A mundskyllebægre ikke angivet, at de kan bruges til at drikke af - og der er ikke angivet på emballagen, at de er fødevaregodkendt.

Bægret er ikke afgiftspligtig som engangsservice i Tyskland, og er ikke omfattet af definitionen af drikkebægere i Engangsplast-direktivet, som også er benævnt SUP-direktiv (Single-Use-Plastics).

Ifølge engangsplastdirektivet, Bilag, Del A, så gælder direktivet for "Drikkebægre" (i den engelske version "Cup for beverages").

Ligeledes er disse mundskyllebægre ikke mærket med "Plastic in product" hverken på emballagen eller på bægret. Disse mærkningsregler er kun gældende for drikkebægre (engangsservice) indeholdende plast - ikke for mundskyllebægre (Engangsplastdirektivet Bilag, Del A og Del D).

Alt dette underbygger, at mundskyllebægre ikke er beregnet til at drikke af - men kun til at skylle mund med.

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at de af spørger solgte engangsbægere til mundskyl på tandklinikker ikke er omfattet af afgiftspligten efter emballageafgiftslovens bestemmelse om engangsservice, jf. § 2c, stk. 1.

Begrundelse

Anmodningen handler om, hvorvidt spørgers engangsbæger er omfattet af afgiftspligten for engangsservice.

Ifølge spørger er der tale om et engangsbæger til mundskyl på tandklinikker. Bægret er mærket med "glas og gaffel symbolet", som betyder, at den ansvarlige virksomhed har vurderet, at den emballage eller genstand, som symbolet er sat på, opfylder kravene som fødevarekontaktmaterialer.

Afgiftspligten omfatter engangsservice, jf. emballageafgiftslovens § 2 c.

Skattestyrelsen bemærker indledningsvist, at afgiften på engangsservice blev indført i 1982 som en forbrugsbegrænsende foranstaltning med det formål at nedbringe affaldsmængderne.

Afgiftspligten omfatter engangsservice uanset fremstillingsmateriale, fx drikkebægre af plast og pap der benyttes, når man spiser og drikker. Afgiftspligten omfatter fx også drinkspinde og plastrørepinde. Der er alle tale om produkter som sædvanligvis er bestemt til bortkastning efter brug, uanset at det måske kan anvendes flere gange. Dette fremgår af forarbejderne.

Afgiften udgør 60,77 kr. pr. kg, og blev tredoblet med virkning fra 1. januar 2020. Af lovforslaget i den forbindelse fremgår det bl.a., at formålet med afgiften er at begrænse brugen af engangsservice, og derigennem nedbringe affaldsmængderne og sikre en højere genanvendelse for derved at mindske unødigt brug af nye ressourcer til engangsformål.

I SKM2021. 712. BR fandt retten, at en plasticske - efter sin udformning, funktion og anvendelse - måtte anses for engangsservice omfattet af afgiftspligten i emballageafgiftslovens § 2c, stk. Retten lagde vægt på, at skeen var udformet som en ske, at denne udformning netop var begrundet i, at den kunne benyttes som engangsske til at spise med, og at skeen efter brug blev bortkastet. Retten lagde samtidig til grund, at uanset at skeen også kunne have en anden ikke afgiftspligtig funktion, kunne dette ikke ændre afgiftspligten, da dette hverken havde støtte i bestemmelsens ordlyd, forarbejder eller administrativ praksis.

Skattestyrelsen finder efter en samlet vurdering, at det omhandlede bæger skal karakteriseres som afgiftspligtigt engangsservice, jf. emballageafgiftslovens § 2 c. Der er herved lagt vægt på bægerets udformning, funktion, samt mulige anvendelse som drikkebæger. Bestemmelsen har et bredt anvendelsesområde, henset til at også drinkspinde og plastrørepinde, som ikke benyttes til at drikke af eller spise med, er afgiftspligtigt engangsservice, ifølge lovbemærkningerne.

Dette er også i overensstemmelse med SKM2021. 712. BR, hvor byretten fandt, at en ske kunne benyttes som ske til at spise med, og samtidig have en anden ikke afgiftspligtig funktion, uden at dette ændrede afgiftspligten.

Det er uden betydning for afgiftspligten, at spørger markedsfører bægret til mundskyl, henset til udformningen, funktionen og den mulige anvendelse som drikkebæger. Det ses ikke at være afgørende for afgiftspligten, om brugeren synker vandet, når bægeret bruges.

Skattestyrelsen er samtidig af den opfattelse, at brugeren af bægeret ikke vil vide, at bægeret ikke er til at drikke af, samt, at det ikke er bægerets betegnelse, som er afgørende for afgiftspligten, men derimod den mulige anvendelse, henset til, at bægeret ikke har særlige egenskaber eller kendetegn, som adskiller bægeret fra andre afgiftspligtige bægere.

Skattestyrelsen har herved særlig lagt vægt på bægerets udformning og funktion, som er identisk med almindelige hvide plastikopper/automatbægere, der benyttes, når man drikker, og som sædvanligvis er bestemt til bortkastning efter brug. Spørgers bæger har ingen særlige egenskaber eller kendetegn, som adskiller bægeret fra andre afgiftspligtige bægere.

Spørgers oplysning om at bægret anvendes til teknisk vand, som ikke kan drikkes, forekommer i øvrigt at være uden betydning. Oplysningerne strider mod oplysninger fra Styrelsen for Patientsikkerhed, som har udtalt, at indgangsvandet til tandlæge units er almindeligt postevand, som enten er tilsat brintoverilte eller demineraliseret af hensyn til vandkvaliteten samt, at vandet alene er beregnet til afkøling af bor og til at skylle munden med efter behandling.

Spørgers oplysning om, at et mundskyllebæger ikke er omfattet af EU direktiv 2019/904 af 5. juni 2019 om reduktion af visse plastprodukters miljøpåvirkning (Plastdirektivet), implementeret ved Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1000 af 22. maj 2021 om forbud mod markedsføring af visse plastprodukter m.v. og om mærkning af visse andre engangsplastprodukter, ændrer ikke ved afgiftspligten. Afgiften på engangsservice blev indført ved lov nr. 259/1982, med seneste større ændring i 2000, og afgiftsloven implementerer ikke Plastdirektivet. Loven har til formål at nedbringe affaldsmængderne. Samtidig er det Skattestyrelsens vurdering, at bægerets udformning, funktionen og anvendelse som drikkebæger er afgørende.

Emballageafgiftsloven er ikke en EU harmoniseret lov, og det er uden betydning ved vurdering af afgiftspligt efter denne, om bægeret er afgiftspligtig som engangsservice i Tyskland, jf. spørgers bemærkninger i den forbindelse.

Til spørgers bemærkning om, at produktet ikke er fødevaregodkendt, kan det bemærkes, at reglerne for mærkning af fødevarekontaktmaterialer findes i EU-rammeforordningen 1935/2004, art. 15. Heraf fremgår det, at fødevarekontaktmaterialer fx kan mærkes med det officielle "glas og gaffel symbol". Spørgers bæger har denne mærkning. Fødevarestyrelsen har tidligere udtalt, ifølge SKM2015. 667. SR, at der ikke er en egentlig godkendelsesordning for produkter til fødevarer samt, at et produkt, der åbenlyst ligner fødevarekontaktmaterialer ikke kan mærkes med, at det ikke er egnet til kontakt med fødevarer. Fødevarestyrelsen har også anført, at det ikke alene er den primære anvendelse, men også en eventuel sekundære anvendelse, som er afgørende for om et produkt vil blive betragtet som fødevarekontaktmaterialer. Spørgers bemærkning herom kan derfor ikke ændre vurderingen om afgiftspligt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Emballageafgiftslovens § 2 c.

“Der svares afgift af engangsservice.

Stk. 2. Afgiften udgør 60,77 kr. pr. kg.

Forarbejder

Lovforslag L 59 af den 25. oktober 2000, De almindelige bemærkninger til lovforslaget:

"Afgiften af engangsservice

Afgiften blev indført i 1982 som led i en række forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Afgiften er med til at begrænse anvendelsen af engangsservice og dermed nedbringe affaldsmængderne og fremme genanvendelsen. (...)

Miljømæssige konsekvenser

(...)

Endvidere underbygges afgiftens miljømæssige sigte ved, at det foreslås, at der skabes et incitament til at nedbringe materialeforbruget ved fremstillingen af engangsservice.

(...)

Bemærkningerne til de enkelte bestemmelser til l § 1, nr. 11:

(...)

Afgiftspligten omfatter engangsservice uanset fremstillingsmateriale, dvs. knive, gafler, skeer, tallerkener og krus m.v. af plast og pap m.v. der benyttes, når man spiser og drikker, og som sædvanligvis er bestemt til bortkastning efter brug, uanset

at det måske kan anvendes flere gange. Hovedsigtet med afgiften er at begrænse anvendelsen af engangsservice og dermed minimere affaldsmængderne.

(...) Som eksempler på varer, der vil være omfattet af afgiften efter dette forslag, kan nævnes:

1. Bakker med en længde eller tallerkener med en diameter på 33 cm eller derunder.
2. Drikkebægre uden hensyn til, om de er forsynet med målestreger.
3. Drinkspinde.
4. Grilltallerkener med flere rum.
5. Kaffefade (bakker med fordybning til en kop-anvendes som kombineret tallerken og underkop).
6. Plastrørepinde.
7. Portionsskåle til isbægre m.v.
8. Bakker fremstillet ved formpresning af ensfarvet pap, hvis flademålet ikke overstiger 275 cm², og den længste side er mindst 50 pct. større end den korteste.
9. Drikkebægre med målestreger af polypropylen (hospitalsbægre), som kan forsynes med et låg med drikketud.
10. Engangskopper fremstillet af pap af typer, der udelukkende benyttes til demonstration (prøvesmagning) af andre varer.
11. Plastskeer i importerede pakninger, som desuden indeholder sukker, flødepulver samt en serviet.
12. Pølsebakker fremstillet af foldet pap af en type, der udelukkende anvendes ved pølsevogne og lignende.
13. Tallerkener-trekantede, der er specielt konstruerede til automater med microbølgeovn.
14. Drikkebægre og beholdere med et rumindhold på højst 2 liter.

Lovforslag L 75 af 20. november 2019.

Afgiftssatsen blev med virkning fra d. 1. januar 2020 ændret fra 19,20 kr. pr. kg til 60,77 kr. pr. kg,

Følgende fremgår af de almindelige bemærkninger:

2.1.1. Gældende ret

"Den vægtbaserede afgift omfatter endvidere engangsservice, jf. emballageafgiftslovens § 2 c. Afgiften på engangsservice udgør 19,20 kr. pr. kg, jf. § 2 c, stk. 2. Formålet med den vægtbaserede emballageafgift på engangsservice er at begrænse brugen af engangsservice og derigennem nedbringe affaldsmængderne."

2.1.2. Den foreslåede ordning

"Afgiftsforhøjelserne har til formål at reducere mængden af affald og sikre en højere genanvendelse for derved at mindske unødigt brug af nye ressourcer til engangsformål."

Praksis

SKM2021. 712. BR

"Rettens begrundelse og resultat

(...)

Plastskeen/rørespatlen må efter sin udformning karakteriseres som en ske. Efter de afgivne forklaringer lægger retten til grund, at rørespatlen var udformet som en ske, netop med det formål, at den efterfølgende kunne benyttes som engangsske til at spise isen med, og at skeen altid blev udleveret til kunden sammen med isen. Endvidere må det antages, at skeen efter brug blev bortkastet. Plastskeen må herefter - efter sin udformning, funktion og anvendelse - anses for engangsservice omfattet af afgiftspligten i emballageafgiftslovens § 2c, stk. 1.

Det forhold, at G1's af profitoptimerende og kommercielle hensyn har valgt at anvende en engangsske i fremstillingsprocessen kan ikke føre til en anden vurdering.

Retten har herved lagt vægt på, at synspunktet om at skeen - fordi den også indgår i fremstillingsprocessen - skulle være undtaget fra afgiftspligten, hverken har støtte i bestemmelsens ordlyd, forarbejderne til loven eller i administrativ praksis."

SKM2017. 375. SR

"Skatterådet fandt, at der skulle betales emballageafgift af en virksomheds tallerkener og skåle, som var fremstillet af palmeblade, da der var tale om engangsservice, jf. emballageafgiftslovens § 2 c, stk. 1. Det følger af bestemmelsen, at afgiftspligten omfatter engangsservice uanset fremstillingsmateriale, der benyttes, når man spiser og drikker, og som sædvanligvis er bestemt til bortkastning efter brug, uanset at det måske kan anvendes flere gange. (...)

Spørger oplyser, at produkterne er til flergangsbrug. Hertil skal SKAT bemærke, at palmebladsprodukterne vil skulle betegnes som afgiftspligtigt engangsservice, uanset at produkterne måske kan anvendes flere gange. Dette følger af forarbejderne til emballageafgiftsloven.

Når det skal afgøres, hvorvidt et produkt er engangsservice, kan det således ikke være afgørende, som det er fremstillet af et palmeblad eller fx plast, eller om det eventuelt vil kunne anvendes flere gange, når det blot vurderes sædvanligvis at være beregnet til bortkastning efter brug. En engangstallerken af plast kan principielt også anvendes flere gange, men er stadig omfattet af bestemmelserne om engangsservice.

(...)

SKAT har stillet Fødevarestyrelsen følgende spørgsmål:

"Kan fx en tallerken, som ligner en melamin picnictallerken, markedsføres som ikke egnet til kontakt med fødevarer, jf. forordningens artikel 15, stk. 2, modsætningsvis? "

Fødevarestyrelsen har svaret følgende:

"Reglerne for mærkning af fødevarekontaktmaterialer (FKM) findes i rammeforordningen 1935/2004, art. 15. Heraf fremgår det, at FKM skal mærkes "til kontakt med fødevarer", angivelse af formål fx

kaffemaskine eller vinflaske eller mærkes med det officielle "glas og gaffel symbol" som findes i forordningens bilag II.

Det er ikke obligatorisk at mærke genstande, der på grund af deres karakter klart er bestemt til at komme i kontakt med fødevarer (fx et vinglas eller en gaffel).

Mærkningen i detailedet skal fremgå enten af produktet selv, på dets emballage eller på et skilt i umiddelbar nærhed af produktet (art. 15. stk. 6 litra c).

Det vil sige, at mærkningsreglerne vender, så man skal mærke produkter med at de er bestemt til kontakt med fødevarer.

Derfor mener vi ikke, at man kan mærke et produkt der åbenlyst ligner FKM med at det ikke er egnet til kontakt med fødevarer. En tallerken, som ligner en melamin picnic tallerken, kan derfor ikke markedsføres som "ikke egnet til kontakt med fødevarer".

SKM2015. 667. SR

Skatterådet bekræfter, at der ikke skal betales afgift efter emballageafgiftsloven for engangsservice for produkter fremstillet af palmeblade, når produkterne ikke egner sig til kontakt med fødevarer, og det klart fremgår, at produkterne ikke er egnede til kontakt med fødevarer.

SKAT har den 18. maj 2015 spurgt Fødevarestyrelsen om følgende:

1. hvad er kravene til mærkning af et produkt, som ligner et produkt til brug ved kontakt med fødevarer, men hvor produktet ikke skal anvendes til kontakt med fødevarer? Det kan fx være en kop eller en tallerken, som importøren ikke ønsker at importere til brug ved kontakt med fødevarer. Gerne henvisning til relevant lovgivning.
2. hvad er kravene til mærkning af et produkt, som af udseende både kan anvendes til brug ved kontakt med fødevarer og til anden anvendelse, men hvor produktet ikke skal anvendes til kontakt med fødevarer. Kan fx være en skål, som kan anvendes til både perler og til madvarer. Gerne henvisning til relevant lovgivning.
3. er det korrekt forstået, at ved salg af importerede produkter til brug ved kontakt med fødevarer, skal importøren kunne dokumentere, at produktet nu også er egnet til denne anvendelse? Dvs. der er ikke tale om en egentlig godkendelse af produktet? Gerne henvisning til relevant lovgivning."

Fødevarestyrelsen har den 27. maj 2015 svaret følgende:

"Reglerne for mærkning af fødevarekontaktmaterialer (FKM) findes i rammeforordningen 1935/2004, art. 15. Heraf fremgår det, at FKM skal mærkes "til kontakt med fødevarer", angivelse af formål fx kaffemaskine eller vinflaske eller mærkes med det officielle "glas og gaffel symbol" som findes i forordningens bilag II.

Det er ikke obligatorisk at mærke genstande, der på grund af deres karakter klart er bestemt til at komme i kontakt med fødevarer (fx et vinglas eller en gaffel).

Mærkningen i detailedet skal fremgå enten af produktet selv, på dets emballage eller på et skilt i umiddelbar nærhed af produktet (art. 15. stk. 6 litra c).

Det vil sige, at mærkningsreglerne vender, så man skal mærke produkter med, at de er bestemt til kontakt med fødevarer.

Derfor mener vi ikke, at man kan mærke et produkt, der åbenlyst ligner FKM med, at det ikke er egnet til kontakt med fødevarer (dit spørgsmål 1).

Hvis man har et produkt, der ser ud til at kunne anvendes både til kontakt med fødevarer og anden anvendelse, fx en vase, en skål eller andre pyntegenstande, mener vi, at man godt kan mærke produktet, at det ikke er beregnet til kontakt med fødevarer. Der er ikke et officielt symbol eller mærkningstekst. Der er heller ikke krav til, hvor mærkningen skal være placeret. Mærkningen skal dog være så tydelig, at det er åbenlyst for forbrugeren, at produktet ikke kan anvendes til fødevarer. Det skyldes, at hvis der er en sandsynlighed for, at genstanden kommer i kontakt med fødevarer, så bærer forhandleren ansvaret for overensstemmelse med lovgivningen. Se nærmere i artikel 1, stk. 2, litra c i forordning 1935/2004 (dit spørgsmål 2).

Det er korrekt forstået, at det er virksomhedernes ansvar at sikre og vise, at deres produkter er egnede til kontakt med fødevarer og overholder reglerne. Der er ikke nogen godkendelsesordning. Fødevarestyrelsen kontrollerer FKM virksomheder (både producenter, importører og engroshandlende) og kontrollerer den dokumentation der skal følge med FKM (overensstemmelseserklæringer og baggrundsdokumentation). Dette fremgår af FKM rammeordningens art. 16 og den danske FKM bekendtgørelses § 7 og § 19 (dit spørgsmål 3)."

Fødevarestyrelsen har den 30. juli 2015 uddybet ovenstående med følgende kommentar (uddrag):

"Det er ikke kun den primære anvendelse, som afgør om produktet vil blive betragtet som FKM. Om et produkt er omfattet af reglerne for FKM vil være en konkret vurdering. For at illustrere hvor svært det kan være at forholde sig til, så har FVST netop slået fast, at en dækkeserviet ikke er et FKM. Det primære formål er ikke kontakt med fødevarer, men sekundært så kan det ikke udelukkes, at nogle forbrugere kan finde på at anvende dækkeservietten til brød eller lignende. Nogle producenter vælger selv, fx efter krav fra deres kunder, at mærke dækkeservietter med 'glas og gaffel' og derved skal de naturligvis leve op til kravene for FKM. I en anden sag har FVST fastslået, at transportbånd (fx de bæltter der ligger på kasse-systemer i supermarkedet) er FKM.

FKM, som utvivlsomt har til formål at komme i kontakt med fødevarer, skal have dokumentation for overensstemmelse med reglerne."

Begrundelse

Spørger ønsker at importere produkter fremstillet af palmeblade. Produkterne vil af udseende have samme karakteristika som produkter egnede til at have kontakt med fødevarer, men vil ikke være egnede til kontakt med fødevarer, og skal sælges med henblik på anden anvendelse.

Det kan således lægges til grund, at spørgers produkter ikke kan anvendes til kontakt med fødevarer, og at produkterne har en anden anvendelse end til kontakt med fødevarer.

Efter § 2 c, stk. 1 i emballageafgiftsloven, skal der lægges afgift på engangsservice. Det fremgår af forarbejderne til lov 1292 fra 2000, at afgiftspligten omfatter engangsservice, "der benyttes, når man spiser og drikker".

Da spørgers produkter ikke kan anvendes til at spise eller drikke af, er produktet efter SKATs vurdering ikke omfattet af afgiftspligten.

Det er forudsat, at der ikke er tale om produkter omfattet af artikel 15, stk. 2 i forordning 1935/2004. Dvs. der er ikke tale om produkter, der på grund af deres karakteristika klart er bestemt til at komme i kontakt med fødevarer, og således ikke kan formodes at have en anden anvendelse end kontakt med fødevarer.

Ifølge Fødevarestyrelsen kan et produkt mærkes, at det ikke er egnet til fødevarekontakt, hvis produktet både kan anvendes til kontakt med fødevarer og til anden anvendelse. Fødevarestyrelsen pointerer, at

mærkningen skal være så tydelig, at det er åbenlyst for forbrugeren, at produktet ikke kan anvendes til fødevarer, hvorved risikoen for fødevarekontakt minimeres.

Alene produkter, hvor det klart fremgår, at produktet ikke er egnet til kontakt med fødevarer, således at brugeren af produktet får kendskab til, at produktet ikke er egnet til fødevarekontakt, anses efter SKATs vurdering for at være ikke-afgiftspligtige.

Den juridiske vejledning 2021-2 afsnit E. A. 7.1.8 Det afgiftspligtige vareområde for engangsservice

"(...)

Eksempler på varer, som er omfattet af afgiftspligten:

(...)

- Drikkebægre og beholdere med et rumindhold op til 2 liter, også selv om de er forsynet med målestreger
- Drikkebægre af polypropylen med målestreger (hospitalsbægre), som kan forsynes med et låg med drikketud
- Drinkspinde
- Engangskopper fremstillet af pap, der udelukkende bruges til demonstration (prøvesmagning) af andre varer

(...)

- Rørepinde af plast

Udtalelse fra Styrelsen for Patientsikkerhed

Skattestyrelsen har d. 6. september 2022 spurgt om følgende:

Er det reguleret, hvilket (indgangs)vand som benyttes i tandlægeunits til mundskyllevand?

Hvilken slags vand benyttes (almindeligt postevand, tekniske vand e.a.)? Og hvordan er en ca. fordeling?

Vandet som kommer ud af en tandlægeunit til mundskyl, må/kan det drikkes?

Styrelsen for Patientsikkerhed har d. 8. september 2022 svaret følgende:

"Indgangsvandet til tandlæge units er almindeligt postevand. Da de vandførende rør i units har meget små diametre og der ikke er stor gennemskyldning, er det nødvendigt at tilsætte brintoverilte eller etablerer et demineraliseringsanlæg for at sikre en god vandkvalitet med lavt kim tal og lavt indhold af legionella pneumophila.

Vandet, der anvendes fra dentale units på tandklinikkerne, er alene beregnet til afkøling af bor når der bliver "boret" i tænderne og til at skylle munden med efter behandling. Vandet bortskaffes som almindeligt spildevand.

De specifikke krav til vandkvaliteten og til dokumentation af denne er angivet i de Nationale Infektionshygiejniske Retningslinjer for tandklinikker. "

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/904 af 5. juni 2019 om reduktion af visse plastprodukters miljøpåvirkning

"Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

(...)

2) »engangsplastprodukt«: et produkt, der er helt eller delvist fremstillet af plast, og som ikke er udtænkt, designet eller markedsført med henblik på i sin levetid at gennemgå et antal ture eller cyklusser ved at blive returneret til en producent til genpåfyldning eller genbrug til det samme formål, som det blev udtænkt til"

Kommissionens retningslinjer for engangsplastprodukter i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/904 om reduktion af visse plastprodukters Miljøpåvirkning

"2.2.2. Engangsprodukt

Den kumulative anvendelse af udtryk i artikel 3, nr. 2), kræver, at produktet hverken udtænkes eller designes eller markedsføres med henblik på i sin levetid at gennemgå et antal ture eller cyklusser. Dette bør udelukke situationer, hvor slutprodukter potentielt kan markedsføres som multianvendelige eller genanvendelige uden at være udtænkt og designet som sådanne eller uden at blive markedsført som en del af et system eller en ordning, der sikrer deres genanvendelse"